

Noc kostelů – Kostel Nejsvětějšího srdce Páně

Vnitřek kostela by měla představovat „lod“, ve které se potom nachází všechno ostatní. Lodí může být více nebo pouze jedna. Obvyklým počtem jsou tři. V tomto případě, však architekt Josip Plečnik postupoval dosti osobitě a z kostela jednoduše vytvořil loď. Svatou loď plující po náměstí Jiřího z Poděbrad. Nejedná se ovšem, jak by se mohlo zdát, o přehnanou originalnost, vedoucí k naprosté vizuální devastaci okolí. Místo toho působí kostel vznešeně a je krásnou dominantou náměstí. Jediné, co kazí vzhled celého místa, je v pozadí se klenoucí žižkovský televizní vysílač.

Tento přinejmenším nezvyklý kostel je v jedné věci naprostým opakem svého klasického „příbuzného.“ Na mysli mám onen fakt, že většina klasických kostelů je zvenku nenápadná, zatímco uvnitř skrývají výzdobu, která je někdy střídá, často však bývá dosti přezlacená a pompézní. Tento kostel je poměrně velmi zdobný zvenku, uvnitř pak, zvláště kolem sakristie, má pouze rovné bílé stěny, sem tam obložené dřevem, které nebylo ani nijak zvlášť zdobené. Vůbec mi to nevadilo, protože o to více impozantní byl velký oltář, nad kterým visel mohutný železný lustr. Celé to působilo velmi impozantně a dodávalo to člověku onen pocit, že se nachází v něčem obrovském, co ani nemůže dost dobře pochopit.

Neobvyklý tvar kostela s sebou však nesl i jednu velkou nevýhodu. Touto chybičkou byla akustika. Tento problém dokázali moderní technici vyřešit opravdu dobře. Mezi úzké sloupy nainstalovali reproduktory vsazené do zdi tak, že zdálky působily jako malá obdélníková okénka. Jedná se podle mě o elegantní řešení problému, který mohl býti dosti nepřijemný.

Kostel disponuje ještě jednou velikou výhodou. Byl stavěn pro na dnešní měřítko velký počet lidí, takže nejenže má dost lavic a je rozlehlý, ale je vybaven hned dvěma hlavními vchody a jedním vedlejším, přičemž všechny může používat nejen personál, nýbrž i návštěvníci. Kostel je tak dokonale přístupný všem návštěvníkům. Dokonce i cesta na věž neznamená velké množství schodů. Neznamená žádné schody, pouze dlouhou, do obdélníku točenou rampu. Kostel tedy není moderní pouze architekturou, ale i svým zařízením.

Nakonec bych ještě rád řekl, že mi přijde zajímavé, jak ve většině kostelů je „řečnický“ pult kněze podobně stavěný jako oltář. Vypadá to tak, jakoby se kněz vyvyšoval až na onu úroveň samotného Boha, zatímco zde velký oltář, před kterým se diskrétně krčí malý řečnický pultík, který má onu nenápadnou bílou barvu, jako všechny zdi, schody, podlahy a podobné nepříliš významné věci, bez kterých by sice

kostel nebyl kostelem, ale náboženství by se bez nich jistě obešlo. Mám z toho tedy dojem, jakoby pointou od samotného začátku stavby, bylo představit lidem církev jako něco naprosto lidského, tedy žádnou neomezenou, až božskou moc .

